

[Iver Poulsen.]

Jeg hørte engang en klog mand sige, at en høj rente er tegn på en dårlig regering. Udviklingen og den situation, vi står i i dag, giver øjensynlig manden ret.

Naturligvis blev nationalbankens reaktion mod den førte politik modtaget af regeringen med en vis surhed, og man hørte røster om, at nationalbankdirektøren nok skulle få lært at give pote, og at nu skulle nationalbanken nationaliseres, for den skulle sandelig ikke have magt til at gribe forstyrrende ind, når en regering var ved at ødelægge landets økonomi. Man kan ligefrem få kuldegysninger ved tanken om, at en regering som den nuværende også skulle have ansvaret for landets pengevæsen.

Der skulle dog ikke gå mange måneder efter løngalskabens forår i 1961, før regeringen måtte se den sandhed i øjnene, at statens beregnede overskud for 1960-61 på 300 mill. kr. ville blive ændret til et underskud på 400 mill. kr., og at den indtægtsforøgelse, vi havde bevilget hinanden, havde ført til en sådan forøgelse af det hjemlige efterspørgselspres, at staten måtte have inddraget 300 mill. kr. af forårets lønstigninger, og i oktober måned 1961 fremsatte regeringen så sit forslag om nye afgifter på benzin, øl, vin og spiritus og forhøjelse af post- og jernbanetakster, bl. a. i det håb, at den tømte statskasse kunne klare sig igennem, indtil forårets forøgede skatteindtægter for året 1961 begyndte at indgå.

Disse nye afgifter betød en ny omkostningsstigning og en ny belastning for vort erhvervsliv med øgede transportomkostninger.

Ved fremsættelsen af disse afgiftslovsforslag sagde den højtærede finansminister, at den samme finanspolitiske stramning, som disse lovforslags gennemførelse ville medføre, også ville kunne nås ved besparelser på statens udgifter. Regeringen gjorde imidlertid ikke brug heraf. Vi fandt derimod, at det ville have været den rigtige fremgangsmåde, hvorfor vi stillede et dagsordensforslag om, at regeringen trak sit forslag tilbage og frematte et nyt, som gik ud på, at staten nedsatte sine udgifter med de 300 mill. kr. i stedet for at pålægge befolkningen og erhvervslivet nye skattebyrder og omkostningsstigninger. Vort for-

slag fik desværre ikke tilslutning fra nogen side, heller ikke fra VK-oppositionens side, og efter den meget omtalte kampafstemning fik regeringen sit forslag om øgede skattebyrder og omkostninger ført igennem med støtte af repræsentanten for det tyske mindretal, det ærede medlem hr. Hans Schmidt, og af den højtærede minister for Grønland.

Det viste sig imidlertid ret hurtigt, at disse nye skatter og afgifter ikke var tilstrækkelige til at bremse den voldsomme efterspørgsel, og inflationen tog efterhånden stærkere og stærkere fart, hvilket gav det ærede medlem hr. Henry Christensen m. fl. anledning til at spørge den højtærede statsminister, hvad regeringen agtede at foretage over for den inflatoriske udvikling. Under denne forespørgselsdebat her i tinget den 9. marts i år tillod jeg mig at henvise til den økonomiske årsoversigt for 1961 og nævnte nogle af de kendsgerninger, som regeringens ansvarlige embedsmænd havde fremhævet som årsag til den uheldige udvikling, vi havde oplevet. Mine henvisninger til den økonomiske årsoversigt for 1961 blev temmelig unådigt optaget af den højtærede statsminister, som temmelig arrogant henviste mig til at læse oversigten igennem én gang til. Jeg har naturligvis fulgt statsministerens opfordring og konstateret, at der stadig står det samme i oversigten, og at den er en hård dom over den økonomiske politik, som regeringen har ført.

Det siges således i årsoversigten for 1961 — jeg beder igen om tilladelse til et kort citat —:

„Navnlig som følge af de stærke lønstigninger, den stærke svækkelse af statsfinanserne og den fortsatte øgede byggerivirksomhed blev den hidtidige prisstabilitet afløst af ikke ubetydelige stigninger i færdigvarepriserne, og betalingsbalancen over for udlandet blev yderligere forringet.“

Endvidere påpeger den økonomiske årsoversigt, at opsparingen ikke er vokset i samme takt som forbruget, og at balancen over for udlandet derfor er svækket til trods for de stabile og til dels lave råvarepriser og de gode afsætningsmuligheder for danske industrivarer. Dog indrømmes det, at landbruget og skibsfarten ikke har nydt godt af den internationale konjunktur.